

J. E. Bogomil:

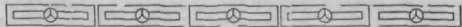
Pri viru učenosti.

Ljudje so govorili, da je preveč mraz, da bi snežilo. Res je burja nekaj sitnarila okrog oglov, in sneg je bil menda res tako neumen, da se je bal burje.

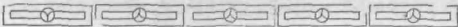
Toliko je pa res, da je tiste dni zunaj zeblo, v Koroščevi hiši je bilo pa toplo. In samo na toplem, v hiši pri stari materi, se je držala tiste mrzle dni Koroščeva Anica. V šolo še ni hodila, ker je bila še premlada. Ali tako oddaljen pa že tudi ni bil več tisti čas, ko bo hodila s torbico na rami tja v tisto hišo, kjer tekó studenci učenosti. Samo letošnjo zimo bo še takole postajala in posedala doma, potem pa nič več.

Ker so stara mati želeli, da bi bila Anica v šoli med prvimi, zato so ji kupili tisto knjigo, iz katere izvirajo studenci učenosti. Pravijo ji »Abecednik«. Saj jo poznate, in upamo, da niste preveč skregani z njo. Malo dolgčas vam pa je znabiti včasih, kadar jo gledate? Če bi bile v njej same slike, bi že bilo. Slike, dà, slike, to je nekaj za mlado oko! Ali tiste kljuke in krevlje, tiste pike in črte — tisto je pa pusto, pravite? Ali kaj, ko pa brez teh črt in kljuk nikamor ne prideš naprej ne v branju ne v pisanju ne v računstvu. Moraš se jim priučiti, ne pomaža nič.

Koroščeva Anica je pa kar sama silila v abecednik. Kolikokrat jo je zmotil mucek, ki bi se bil rad malo potrgal z njo, kolikokrat zbegala sinica, ki je prišla skozi okno gledat, kaj dela v sobi Anica — pa vselej se je spet spomnila abecednika in podob

»Matí, kaj pa tole?«

v njem: malo umazane so že bile in papir že tudi precej razkuzman. Ali nič! Rada ga je le imela in tem rajši, čim bolj je lezel narazen.

»Mati, kaj pa tole?« nešetokrat je tako vprašala, in stara mati so ji tudi nešetokrat to in ono potrpežljivo pojasnili. Seveda, vse še ni šlo lahko v mlado glavo, ker je bilo še obilo drugega, čisto zmešanega blaga v nji. Ali vendar, ko je Anica jeseni prestopila šolski prag, so bile prve težave že prestane, prve in najgrenkejše kapljice učenosti že poslajene, in Anica je rastla in napredovala v znanju in učenosti kakor spomladi žito, ko ga ogrejejo prvi solnčni žarki.

A. Č.:

Naravnost.

Ko je bil še sveti Frančišek Saleški majhen, mu je mati večkrat rekla: »Francek, samo lažati ne! Kdor laže, se zameri Bogu, pri ljudeh pa izgubi zaupanje in spoštovanje.« Pa čisto prav je imela dobra gospa, saj pravi tudi sveto pismo: »Lažnive ustnice so pred Bogom gnusoba.« Kdor si izkuša v zadregi pomagati z lažjo, se navadno zamota še v večje zadrege, saj večinoma pride vse prej ali slej na dan; kdor pa ima pogum, da odkrito prizna svojo zmoto, svoj pogrešek, ta je s tem že precej potolažil nevoljo in jezo staršev ali učiteljev. Namesto kazni sledi včasih še priznanje za neustrašeno odkritosrčnost. Kdor odkrito prizna svoj greh ali krivico, kaže s tem hkrati, da mu je žal in da se hoče napake v bodoče iznebiti, krivico popraviti.